

(Wo)man at work:
“Reservists
do skills
and drills”

Page 6

Laatste aflevering gevaarlijk onderzoek:

“Er was
altijd
dreiging in
Jemen”

Pagina 8-9

Aantal dierproeven in Nederland stijgt met 18%

Het aantal proeven met dieren is in 2017 landelijk met 18 procent gestegen. “Zeer verrassend”, zegt de Maastrichtse hoogleraar Jos Kleinjans, die alternatieven voor dierexperimenten onderzoekt. “Helemaal omdat de groei wordt veroorzaakt door de universiteiten.”

In 2017 zijn in Nederland 530.568 dierproeven gedaan. Dat is een groei van 80.694 in vergelijking met een jaar eerder, meldt de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit. Aan de UM steeg het gebruik (van vooral muizen) van 4927 in 2016 naar 5079 in 2017. Prof. Jos Kleinjans verbaast zich over de landelijke stijging. In 2016 was het proefdiergebruik nog gedaald met 15 procent. “Dat was deels te danken aan het onderzoek van de Utrechtse celbioloog Hans Clevers naar stamcellen, die een goed alternatief voor proefdieren bleken. Maar goed, nu zijn we weer terug bij af. Er valt kennelijk geen peil op te trekken.”

Net zo opmerkelijk vindt hij het dat de groei op het conto van de wetenschap komt. Werden in 2016 131 duizend proeven gedaan voor fundamenteel onderzoek, in 2017 stond de teller op 199 duizend. Het heeft onder meer te maken met de toename in *life sciences*-onderzoek en in promoties, vermoedt Kleinjans.

nl Wat te doen? De overheid heeft weinig grip op wat er aan universiteiten gebeurt, zegt Kleinjans. “Als

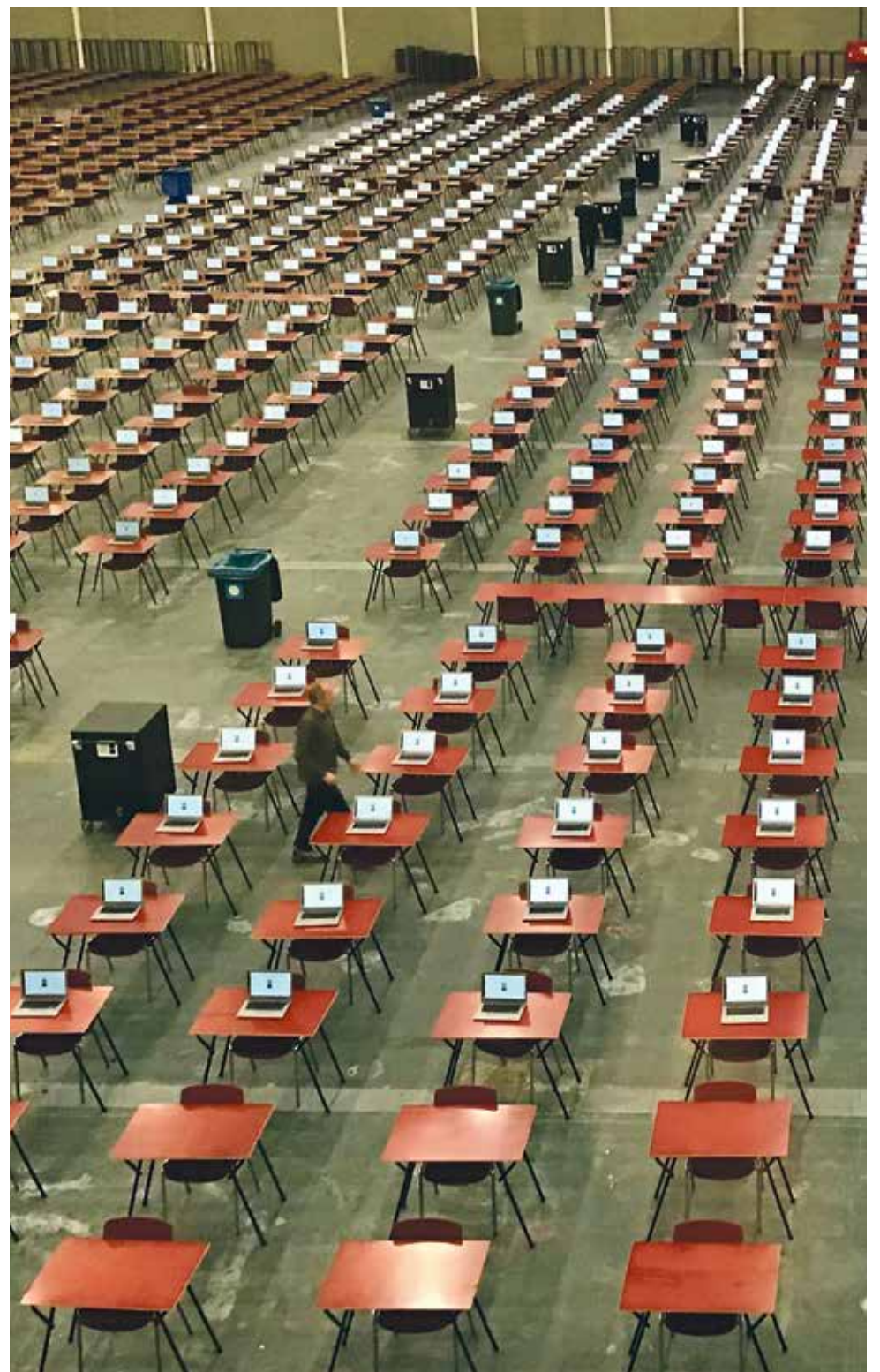
ik minister was, zou ik de instellingen die een forse groei laten zien, eens uitnodigen voor een gesprek. Zachte dwang lijkt me op zijn plaats. Je zou ook prestatieafspraken kunnen maken over proefdieren. Als je het aan de instellingen over laat, gebeurt er in ieder geval niets.”

Van de universiteiten en UMC's steekt de Universiteit Leiden met kop en schouders boven de rest uit. Niet alleen als grootverbruiker (46 duizend dieren) maar ook als voornaamste stijger; in 2016 ging het om 15 duizend dieren. De groei blijkt 'm in de 44 duizend zebrafissen te zitten voor onder meer kankeronderzoek.

Het gaat Kleinjans niet alleen om de ethiek maar ook om de relevantie van dierexperimenten. “We gaan ervan uit dat proefdieronderzoek zinvol is voor de mens, maar dat klopt maar zeer ten dele. Kijk naar het Alzheimer-onderzoek, naar de talloze muizen met plaques in de hersenen. Er zijn vele miljarden in geïnvesteerd en het resultaat is nul.”

Al met al wil minister Schouten van Landbouw zo snel mogelijk overstappen op proefdiervrij-onderzoek, schrijft ze in een reactie. Kleinjans: “Zij zit met de erfenis van het vorige kabinet dat in 2025 proefdiervrij wilde zijn en ‘wereldleider’ op het vlak van alternatieven. Schouten heeft de ambitie al bijgesteld: wereldleider is vervangen door voorloper.”

Maurice Timmermans

Test in Westhal in Mecc Photo: Ingrid Wijk

Digital exams in Mecc are planned from June

The first digital exams are planned in the MECC for June, for up to eight hundred students at a time. The first day of testing this week with 864 Chromebooks, exam software and Wi-Fi installation went well.

Long rows of tables with laptops. In June, students will be sitting there in a shielded area (there is no Internet access) taking their exams. A project group of staff members from various faculties and service centres, supervised by the University Library, tested the capacity of the Wi-Fi signal in the MECC's Westhal. A second test day will follow at a later stage.

Elsewhere in the country, digital exams are a familiar phenomenon, but in Maastricht it is new, certainly for large groups. It was the Faculty of Health Medicine and Life Sciences that made the request, says University Library director Ingrid Wijk, who has been responsible for the digital learning environment (such

eng as Blackboard, videos in education, scientific resources in the learning environment, and now

also digital exams) for years. “They have been carrying out similar exams in the computer room at the Randwijck University Library. This room is too small, so the group was split into two and two exams were planned back-to-back.”

The main advantage of taking exams in this way is the time it saves lecturers, says Wijk. “It is easier to mark exams, because you don't need to try and make sense of handwritten texts, and sharing questions among lecturers - who will check which question - no longer needs to be done by hand, but can be done with a press of a button.”

The project has been set up for three years. “Maybe we will move towards one hundred per cent digital testing, maybe not. At the moment, there is a project led by EDview that looks into the future of education and testing at the UM. It is uncertain whether large-scale initiatives will fit into the strategy.”

Riki Janssen

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

“Vriendschap, liefde, broederschap, het zijn geen loze kreten

*We leven echt niet voor de grap, dat mag je nooit vergeten
Nee, we benne op de wereld om mekaar om mekaar om mekaar om mekaar
Te hellepe nietwaar”*

Het is een van de bekendste liedjes uit de televisieserie ‘t Schaep met de 5 Pooten’. Jaar van verschijnen: 1969. De student van nu kent wellicht de remake van het programma, maar bij de songtekst zal geen licht gaan branden. Doet er ook niet toe. Het gaat om de boodschap, namelijk dat je elkaar moet helpen. Stadsgoud, een jaarlijks initiatief van het Elisabeth Strouven Fonds, heeft er dit jaar een wedstrijdthema van gemaakt. De beste ideeën worden beloofd met flink wat euro’s. Tussen de twaalf finalisten staan twee studenten (zie foto) namens Match Maastricht, een project waarbij studenten vrijwilligerswerk doen in hun buurt in ruil voor goedkope huisvesting. Als ze winnen, gaat er vijftienduizend euro naar een groot braakliggend grasveld in Pottenberg. Dat moet een ontmoetingsplek worden met jeu de boules banen, picknicktafels en een natuurspeeltuin. Maar er is concurrentie! In de categorie van vijftienduizend euro welteverstaan (we hebben het niet over degenen die in aanmerking komen voor tien of zelfs veertigduizend euro). Studenten van het conservatorium willen elke maand op drie locaties in de stad een concert geven en in Sint Maartens-poort wordt er gedacht aan twee “mooie social sofa’s” als “ontmoetingsplek”. Een bank als vervanging van een kerk, winkels of school. Laat de banken aub niet té mooi zijn. De finale van Stadsgoud is op 14 april in Centre Céramique.

‘Volkert, waar ben je?’

Nee, hij wordt niet ontslagen, maar moet de komende twee jaar wel heel goed op zijn tellen en uitlatingen passen. De Utrechtse universiteitsdocent die zich na de verkiezingswinst van Forum voor Democratie enorm vergaloppeerde door ‘Volkert waar ben je?’ op Facebook te

schrijven, krijgt een ‘voorwaardelijk strafontslag’ van twee jaar, aldus de UU. Zijn verwijzing naar de moordenaar van Pim Fortuyn leidde tot veel ophef, maar ontslag op staande voet was niet aan de orde, aldus nieuwssite DUB, “omdat de docent in het gesprek geloofwaardig heeft gemaakt dat hij zijn opmerking niet letterlijk bedoeld heeft”. Ook speelt mee dat hij na de ophef direct zijn excuses heeft aangeboden op zijn eigen Facebookpagina, die hij vervolgens deactiveerde. Verder heeft het Openbaar Ministerie laten weten dat het waarschijnlijk niet tot vervolging zal overgaan. Dat deed het OM wel in de zaak van de 21-jarige vrouw uit Nijmegen die onlangs tijdens een antiracismedemonstratie riep: “Als je Thierry dood wilt schieten, zeg dan paf”. Zij wordt verdacht van opruiing en bedreiging. De eis: een werkstraf van 180 uur, waarvan zestig uur voorwaardelijk. De Utrechtse docent, die op non-actief was gesteld, zal zijn colleges nog niet meteen hervatten, schrijft DUB. Hij is zelf te zeer ontdaan.

Alla-uitbater verongelukt

“Een van de grondleggers van het nachtleven in Maastricht” is niet meer. ‘Jopie van de Alla’ (Joop de Klerk) haalt in *De Limburger* herinneringen op aan zijn overleden vriend en Alla-uitbater Fred Leenders. Hij verongelukte vorige week in Lanaken. De Alla, begonnen als Allebonneur, werd in eerste instantie ontdekt door studenten van de Hotelschool. Daarop werd het logo veranderd in ‘Club Alla for students’, tekent de krant op. “Fred

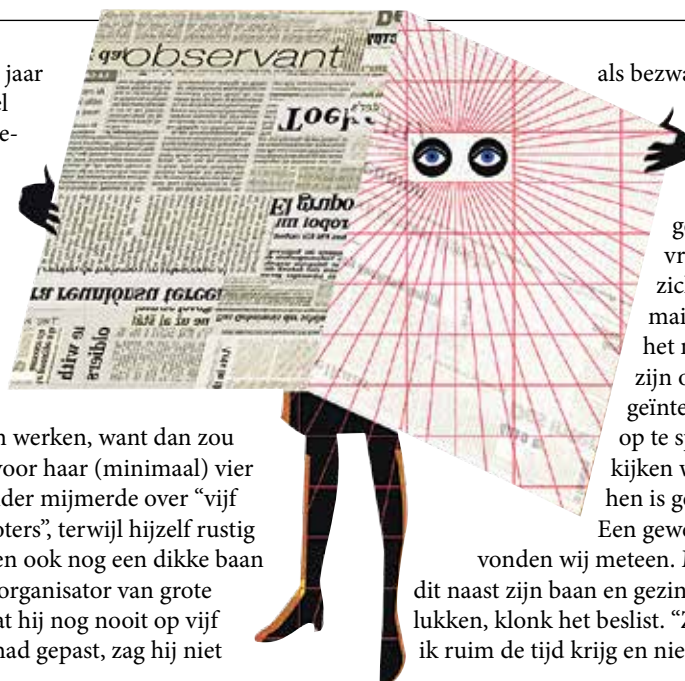

gaf ze een plekje”, zegt Jopie. Wie is er niet geweest? De club in het Leliestraatje was een begrip, vooral vanwege de ruime openingstijden. Maar de zaak moest op slot in oktober 2017. Dit op last van de burgemeester omdat er wapens en drugs waren gevonden bij een politie-inval. In eerste instantie vocht Leenders de beslissing van de burgemeester bij de rechter aan, maar hij verloor. Het pand werd verkocht.

Dromen zijn bedrog

Onlangs kreeg ik een mailtje van een oud-student. Niels van der Laan is een van die mensen wier foto nog altijd op mijn werkkamer hangt. Uit 2004, lachend op het Vrijthof, gemaakt op de dag dat hij meester in de rechten werd. Inmiddels is hij strafrechtadvocaat en partner bij De Roos & Pen in Amsterdam en vader van drie kleine kinderen. Hij schreef heel wat verhalen voor *Observant* en viel onder andere op door zijn gedrevenheid en schrijftalent. In de winter van 2003 vroeg hij zestien studenten tussen de 18 en 23 naar hun toekomstdromen. Een eerstejaars van het University College hoopte op een grote boerderij op het platte-

land (“na twintig jaar heb ik de stad wel gezien”), een tweedejaars International Business zag zichzelf al als directeur van Ferrari, en een tweedejaars geneeskunde wilde een groot gezin. Ze zou niet fulltime gaan werken, want dan zou er geen tijd zijn voor haar (minimaal) vier kinderen. Een ander mijmerde over “vijf rondrennende koters”, terwijl hijzelf rustig een boekje leest en ook nog een dikke baan heeft – graag als organisator van grote evenementen. Dat hij nog nooit op vijf kleine kinderen had gepast, zag hij niet

als bezwaar.

Zouden die dromen zijn uitgekomen, vroeg hij zich in die mail af. Zou het niet leuk zijn om die geïnterviewden op te sporen en te kijken wat er van hen is geworden? Een geweldig plan,

vonden wij meteen. Maar kon dit naast zijn baan en gezin? Dat gaat lukken, klonk het beslist. “Zeker als ik ruim de tijd krijg en niet met een

krappe deadline te maken heb.” Die tijd krijgt hij, want deze serie start pas na de zomer, in het academisch jaar waarin *Observant* zijn veertigjarig bestaan viert. Het is een van de plannen voor ons jubileumjaar. We denken ook aan een rubriek waarin anekdotes uit veertig jaar ‘redactie *Observant*’ de hoofdrol spelen. Toen we laatst dit idee bespraken buitelden de sterke verhalen over elkaar heen. Tussen het gelach en gegriemel door bedacht collega MT alvast de titel: *Zonder Wederhoor*. Oftewel: in deze serie krijgt u alleen *onze* kant van het verhaal te horen. Ik zie nu al uit naar de ingezonden brieven.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Geen juridische stappen Rambam-uitzending

De Universiteit Maastricht onderneemt geen juridische stappen tegen BNNVARA. In hun Rambam-uitzending van 24 januari werden twee Maastrichtse hoogleraren als nogal plooibare wetenschappers geportretteerd. Onterecht blijkt nu.

BNNVARA heeft excuses gemaakt na het bekijken van de gehele ongemonteerde versie. Dit gebeurde drie weken geleden in gezelschap van een Maastrichtse delegatie. "In het maakproces, specifiek in de analyse van de gesprekken met de hoogleraren Brouns en Markus, had zorgvuldiger geopereerd moeten worden", reageerde een woordvoerder van de omroep. Die excuses en "het mediale effect daarvan" zijn voldoende voor het college van bestuur en de onderzoekers Rob Markus en Fred Brouns.

"Om verdere nadelige effecten te voorkomen" is er wel nog een brief verstuurd met het verzoek de uitzending te verwijderen zodat deze online niet meer is terug te vinden.

Dat verzoek is wellicht achterhaald. NPO heeft het Rambam-item op de dag van excuses, vrijdag 29 maart, van de betaalde abonnementsdienst NPO Plus Start afgehaald.

Resteert de vraag wat er nu intern gaat gebeuren bij BNNVARA, want het is de tweede keer (vorig jaar naar aanleiding van een uitzending over ontgroeningen) dat de omroep publiekelijk door het stof moet. Een woordvoerder: "BNNVARA en [productiemaatschappij] CCCP zijn met elkaar in gesprek om een situatie als deze een volgende keer te voorkomen."

Wendy Degens

Ragweek: steun het goede doel met een lichtgevende voetbal

"In het Maastrichtse Bibihuis wonen kinderen met ernstige hechtings- en gedragsproblemen die niet meer naar 'normale' pleeggezinnen kunnen", vertelt Eva Vleer, commissaris PR & vicevoorzitter van Ragweek Maastricht. Het huis is erg afhankelijk van vrijwilligers en sponsors, dus daar gaat dit jaar een deel van de opbrengst van de jaarlijkse Ragweek heen, die op 10 april begon.

De andere helft van de opbrengst gaat naar Campagneteam Huntington. Huntington is een erfelijke en uiteindelijk dodelijke hersenziekte. "Zij gebruiken het geld voor onderzoek naar medicijnen, maar ook voor een informatiecampagne om de ziekte bespreekbaar te maken. Er heerst een taboe op de ziekte: gedrager zijn heeft grote gevolgen voor werk,

relaties en familie. Door het bespreekbaarder te maken wordt het schaamtegevoel minder en laten eventuele gendragers zich eerder testen." Om geld in te zamelen organiseert Ragweek Maastricht tussen 10 en 17 april samen met studenten-, studie- en studentensportverenigingen een aantal evenementen. De opvallendste dit jaar: een glow in the dark voetbaltoernooi "met lichtgevende goals en voetballen", legt Vleer uit. Verder zijn er traditiegetrouw een openingsfeest – dit jaar bij Koko – en een veiling. Nieuw aan de veiling is dat er naast tegoedbonnen voor etentjes of dagtripsjes, activiteiten geveild worden die verbonden zijn aan een van de bestuursleden. "Zo kun je met mij een dagje gaan midgetgolven en rodelen in Valkenburg."

Yuri Meesen

Reiskostenvergoeding coassistenten aangepast

De reiskostenvergoeding voor Maastrichtse coassistenten die in de zomerperiode met het openbaar vervoer reizen gaat van 50 naar 100

procent. Tijdens de zomer is de OV-kaart voor studenten vier weken lang niet geldig.

Geneeskundestudenten die naar hun coschap moeten, kregen daar dus al een tegemoetkoming voor, maar die was volgens de studentengeleding van de faculteitsraad niet eerlijk. Wie naar Eindhoven of Veldhoven moet, maakt immers meer kosten dan wie in Maastricht en omgeving blijft.

De nieuwe regeling gaat komende zomer in. Ook naar de reiskostenvergoeding voor de rest van het jaar is gekeken. Zo krijgen geneeskundestudenten die met de auto reizen straks 9 cent per kilometer in plaats van 4,5 cent. Wel wordt gevraagd dit alleen te doen als de stageplek echt niet met het openbaar vervoer te bereiken is.

Ook eist de faculteit dat studenten kiezen voor een week-OV (vrij reizen gedurende de week,

40 procent korting in het weekend). Als de student dan in het weekend moet werken en dus reizen, wordt dat vergoed. Wie toch liever een weekend-OV heeft (vrij reizen in het weekend, 40 procent korting gedurende de week) moet de doordeweekse reiskosten zelf dragen. Wie geen recht heeft op een OV-kaart krijgt 75 procent van de reiskosten vergoed.

CF

Kindfulness in de wijk

Amateur-astronomen die de sterrenhemel observeren, burgers die vogels tellen in hun tuin of luchtmetingen doen. Zie hier een greep uit wat we burgerwetenschap noemen. Promovenda Sanne Grootjans doet er ook aan mee. Ze heeft dertien inwoners van de probleemwijken in Maastricht (Nazareth, Limmel, Wycerpoort en Wittevrouwenveld) getraind om buurtinterviews te houden over gezondheid. Maastricht-Oost is onderdeel van een van de negen proeftuinen die het ministerie van Volksgezondheid heeft uitgekozen. Het overkoepelende project heet 'Blauwe zorg in de wijk', waarbij blauw voor duurzaamheid staat. Hoe kun je de gezondheid en de kwaliteit van leven verbeteren zonder een cent extra uit te geven? "In de moeilijke wijken leven mensen gemiddeld zeven jaar korter", zegt Grootjans. "Ze voelen zich ook ongezonder, hebben meer chronische ziekten en gebruiken meer zorg." De dertien interviewers of 'gezondheidsambassadeurs' hebben samen 49 interviews gehouden en 50 observaties gerapporteerd, die ze onderling in kleine groepen hebben besproken. Ze hebben weliswaar twee trainingen gehad maar

De Frankenstraat in Wittevrouwenveld Foto: Loraine Bodewes

het blijven amateur-interviewers. Grootjans: "Het grote voordeel is dat ze zelf in de buurten wonen, het vertrouwen hebben van de bewoners en dus meer te horen krijgen dan een 'deftige' wetenschapper die op bezoek komt." De meest opvallende uitkomst is volgens Grootjans de behoefte aan vriendelijkheid of *kindfulness*, zoals Grootjans het noemt. "Dat betekent dat je als wijkbewoner omziet naar

anderen, dat je groet, interesse toont, anderen aanspreekt. Alle leeftijdsgroepen vonden dat gezondheidsbevorderend. Ik ga uit van positieve gezondheid, lekker in je vel zitten. Wat men ook belangrijk vond was onderling vertrouwen, elkaar serieus nemen, ook door hulpverleners en bestuurders. Dat vergroot het gevoel van veiligheid. Dat is onder meer een probleem in Nazareth, waar een paar families

een deel van de wijk terroriseert." En nu? "Dat is afwachten. Aan een aantal thema's zou je extra aandacht kunnen besteden. Het budget loopt tot 2020. Leuk is dat één ambassadeur nu vlogt over gezondheid en een ander een kookclub is begonnen om wijkbewoners met elkaar in contact te brengen."

Maurice Timmermans

Brexit vanuit Schots perspectief

Op een zeepkist staan en je stem zo luid en duidelijk verheffen dat je degene die even verderop ook op een zeepkist staat, overstemt. Op een mooie nazomerdag in 2014 fietste ik Edinburgh binnen, een dag voor het laatste referendum over de Schotse onafhankelijkheid plaatsvond. De beelden van de 'clans' die zich verzameld hadden en zich luidkeels vóór of juist tegen uitspraken, waren indrukwekkend. Ook de verhalen van burenen die nauwelijks met elkaar spraken vanwege het grote 'No'-bord in de linkertuin, naast de 'Yes' poster in de

rechtertuin raakten me diep. Op het moment dat ik dit stuk schrijf zijn we een paar dagen verwijderd van een moge-

lijke harde Brexit (12 april). Ik zit, vergezeld van een goed glas, op een mooie locatie: in Schotland. En hoewel het onderwerp van het gesprek deels hetzelfde is, is de toon anders. Gemoedelijker. Meer begripvol. Hoe dat kan is een fascinerend verhaal, waar ik in de pers op het Europese vasteland helaas weinig over lees. Diegenen die destijds hartstochtelijk voor een onafhankelijk Schotland waren, zijn zich veel meer bewust geworden van de voordelen van een lidmaatschap van een economisch pact, zoals het Verenigd Koninkrijk... of de Europese Unie. En de tegenstanders van onafhankelijkheid? Voor hen heeft de slogan die destijds op het laatste moment vanuit Londen tot hen kwam - *Better together* - ineens een hele bittere bij-smaak gekregen. Ze voelen zich verraden door hun zuiderburen, na de Brexit-stemming.

De twee groepen praten nu - eindelijk - met elkaar, en de gesprekken zijn een stuk constructiever dan vijf jaar geleden.

De econoom in me luistert mee. En de liefhebber van dit fantastisch mooie land ook. Ze zijn het niet altijd met elkaar eens, die econoom en die liefhebber. Want sommige 'kosten' - de pijn van een moeilijk verleden - zijn niet in ponden of euro's uit te drukken. Hetzelfde geldt voor sommige 'baten' - het gevoel van saamhorigheid. Maar ook die conversatie verloopt nu, vijf jaar later, een stuk gemoedelijker en constructiever. Wat zo'n Brexit-discussie al niet vermag...

Jaap Bos, hoogleraar Banking and Finance

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Reality has become too complex

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? ICIS director Ron Cörvers would like to set up an urban lab at the UM to try and solve regional sustainable issues.

Ron Cörvers has been the scientific director of ICIS (International Centre for Integrated assessment and Sustainable development) since 2013, but still finds the time to supervise PhD candidates and postdocs. He is an ardent advocate of *team science*. "Instead of everyone fighting individually to bag subsidies, we do it together. This results in better applications and greater chances of success. Last year we submitted four proposals to the Joint Programme Initiative Urban Europe, a joint research programme of individual member states. Three of those were accepted, with ICIS as a project co-ordinator each time."

When you say ICIS, you say sustainability. The energy transition, the climate issue, live-

"Instead of everyone fighting individually to bag subsidies, we do it together"

ability and mobility in cities, all extremely urgent, says Cörvers. "But in practice, very little comes of the plans. For example, the cabinet has commissioned the provinces to erect windmills, but opposition from citizens is great. Everyone thinks it is a good idea, but not in their own back yard. You could say we are at a deadlock. There are actually municipalities that don't even want to look into the matter. I don't think the government will reach its target for wind energy on land."

Even solar panels are met with resistance. In Lanakerveld, where there is already a so-called solar farm with rows of panels, there is to be a second batch of panels totalling the size of fifteen football pitches. "The city council took

this decision, but citizens and other interested parties are protesting."

Reality has become too complex. Enforcing what has to happen, doesn't work, says Cörvers. "You have to get all parties together much sooner and come up with solutions, as is done in a so-called urban lab. There, the city council sits around the table with businesses, citizens, social organisations, but also scientists. This is the realm of action research, in which the scientists' priority is not a publication but an actual application of their knowledge within a social context."

Cörvers would like the UM to set up an urban lab on its premises, in which all parties concerned could put their heads together and freely discuss *sustainable social innovation* such as the energy transition in Maastricht. "Researchers could sketch scenarios or present alternatives, but also support the process. We would not be consultants, but maintain in a way a neutral position. I would imagine that several faculties would be involved, but also students."

As far as Cörvers is concerned, the university is the most appropriate party to take a pioneering role in the sustainability debate. "We are independent or at least try to be. I feel that the city council or provincial government would be less suitable, because those are political organisations. Also, businesses and social organisations have their own interests. A university considers the collective interest of paramount importance."

But how accessible is the world of academia? "For some it may be too ceremonious an institute. But if you could set up a beautiful open location like Tapijn, then that would work. You would have to get used to each other first, complete small projects, phasing out natural gas from a neighbourhood, to mention one. In that way, you would slowly build up a reputation. It doesn't all need to be done right now, because the problems will be around for a while yet."

Maurice Timmermans

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl
Check the website for an overview of this series

Ron Cörvers Photo: Joey Roberts

Too much English?

You've got to feel a bit bad for Dutch universities. There is a cycle in the public debate on language policy in Dutch higher education that goes like this.

First, somebody high-profile laments in a national newspaper that English-language study programmes are a scourge to society. The lecturers' English is worse than Louis van Gaal's, we are told, and graduates might have good English, but they can barely put together a sentence in Dutch.

Then everybody wrings their hands and comes out with the usual meaningless pronouncements: Dutch is valuable too, dammit, and needs to be promoted and protected.

Meaningless because no one in their right mind is suggesting otherwise, yet universities are stuck between a rock and a hard place. They have a duty to protect and promote the Dutch language and culture. And yet they are slaves to the market, needing to attract foreign staff and students and score highly on international rankings. And so their administrators wring their hands one more time, then go back to business as usual, and the proportion of English-language programmes keeps on creeping up.

Time for a new idea. What if we got really radical? Forget the either/or choice between Dutch and English – what if we opted for both Dutch and English *at once*? An unstructured, beautiful mishmash of the two – and hell, why not other languages too, while we're at it? Bilingualism out, plurilingualism in!

It's not as outrageous as it might seem. Most of us pick up bits and pieces of different languages as we go through life, and mixing them is a natural thing to do. What's more, our nature as cooperative beings means things don't descend into chaos when we mix languages. Groups that need to get a job done make it work, using whatever linguistic means they can, creating their own ad-hoc 'language'. So how about this for a language policy in tutorials: a spot of Dutch, a splash of English, plus a dash of whatever else, in whatever way works best at any given moment in time? On reflection, it's not so much a policy as it is a radical decentralisation of policy. And isn't that all the rage right now?

Alison Edwards

This column reflects the personal views of the author

First phase Tapijn renovation has been started last week

Tapijn under construction Photo: Joey Roberts

BOOM! Last week, a cannon was used to officially kick off the large-scale renovation of the Tapijn barracks. Concerning the new Tapijn terrain, the main theme will be 'meeting'.

"This project has everything," says Ralph Herben from UM real estate and project leader of Tapijn with some irony. "Historical buildings, sustainability, nature, animal welfare, objection procedures, and even archaeological finds." During excavation work around the three square buildings on the side of the Prins Bisschopssingel, remnants of outbuildings of the former Aldenhof convent, two cesspits and a well from the 15th century were found, says Herben.

Another objection procedure has been lodged too. This time against the building permit, says Herben. In 2017, residents from the neighbourhood made an appeal against the des-

tinuation plan, especially because they were worried about the number of parking spaces. The Council of State didn't agree with them. "Such objections are bothersome for the project, but people have the right to lodge complaints. For the project, this means that in the worst-case scenario, additional parking spaces will need to be created. A pity, because this is at the expense of green spaces."

"We have actually been busy since the beginning of January," says Herben. Laughing: "But it was difficult to get the managers from the parties involved – university, provincial and city councils – together at the same time for the starting shot." Bringing people together is the whole idea of this project. "Eventually, it should become a park where everyone, students among themselves but also 'ordinary' people from Maastricht, come in contact with each other." Herben thinks that a park is a good idea to

achieve that. "University buildings are open to the public, but people don't just walk in."

During the first phase, the square buildings will be renovated. "There will be more classrooms, two large lecture halls and additional University Library study spaces," says Herben. All buildings will be energy-neutral and eventually connected to each other by means of a 'plinth', or a new underground construction with among other things study and teaching rooms.

In the second phase, the rest will be redeveloped. "Loods V, (the sheds), the brasserie and the W building will be demolished and replaced by a new large building with, among other things, a lecture hall with 350 seats," says Herben. It should all be completed by 2023. Not insignificant: "The animals will be returned to the new animal park in 2020, alderman Gert-Jan Krabbendam said during the opening."

Yuri Meesen

Support charity with a luminous football

"Children with a serious attachment disorder and behavioural problems who can no longer be placed in 'normal' foster homes live in the Maastricht Bibihuis," says Eva Vleer, PR commissioner & vice-chairperson of Ragweek Maastricht. **The home hugely depends on volunteers and sponsors, so this year some of the proceeds from the annual Ragweek (start 10 April) will go there.**

The other half of the proceeds will go to Campagneteam Huntington. Huntington is a hereditary and eventually fatal brain disease. "They use the money for research and medicines, but also for an information campaign in order to make the disease a topic of discussion. The disease is a taboo: carriers of the gene experience far-reaching consequences in work, relationships and family. Making it easier to speak about the disease will diminish the feeling of shame and possible carriers of the gene will be more inclined to have themselves tested."

To collect money, Ragweek Maastricht will organise a number of events between 10 and 17 April, together with student (sports) and study

associations. The most remarkable one this year is a *glow in the dark* football tournament "with luminous goals and footballs," Vleer explains. By way of tradition, there will be an opening party – at Koko this year – and an auction. New about the auction this year is that, in addition to the vouchers for dinners or day trips, activi-

ties relating to one of the board members will be auctioned. "For example, you could go and play a round of miniature golf and tobogganing in Valkenburg with me, and activities commissioner Menno Vrieze will colour his hair red for the right amount of money."

YM

Students in vacant offices and care complex

Three proposals for temporary (student) accommodation in Maastricht await a permit. It concerns the reallocation of vacant office buildings on the Franciscus Romanusweg 2 (31 rooms) and the Gebroeders Hermansstraat 2 (34 rooms). In the former care home Molenhof on the Sint Pieterstraat 23 and 25, studios will be realised: thirty for students and thirty for urgent home seekers (starters on the housing market, divorcees, or expats). This is what the city council wrote this week in a council information letter.

Maastricht needs more affordable accommoda-

tion, especially for students. Reason enough for the city council to appeal to housing corporations and other commercial parties last December to come up with proposals for large- and small-scale campus-type locations. With the important condition that they should be available from 1 September 2019.

The city offers no financial contribution to the reallocation, but has said it will "make an effort to ensure that the necessary procedures for the (temporary) permits are processed as smoothly as possible".

WD

(Wo)man
at work:
**Private Class
1 in the
Dutch National
Reserve
Corps**

Bram Boots Photo: Loraine Bodewes

Bram Boots, 21, fourth-year student of International Business, works at least 2 evenings and 2 Saturdays per month, earns €9.83 per hour (varies with allowances)

“The most difficult question? When do you shoot”

It's just past 8 a.m., the sky is overcast and it's still quite chilly in this nature reserve near Weert, Limburg. A group of soldiers bang on the door of an old hangar. “This is the Royal Netherlands Army. Identify yourselves.” There's no response. The soldiers repeat themselves. No response, again. The soldiers decide to enter the building.

Bram Boots, fourth-year International Business student and Private Class 1, is behind a tree near the hangar. He's keeping an eye on both the building and its surroundings, his gun at the ready. It's all part of a 25-hour training exercise of the Dutch National Reserve Corps, of which he's a member.

People are often a little surprised when he tells them about his side job, says Boots. They're either not aware of the existence of the 'Natres', as the corps is called by insiders, or they don't know it's a paid job. It takes up at least two Saturdays and two evenings per month of Boots's time. “About 250 hours per year in total. We have theory classes in the evenings and training exercises during the days. Exercises take 25, 50 or 66 hours. The latter are particularly intense, we don't get much sleep

during them.”

The reservists' main task is to defend and protect Dutch territory, but they do much more than that. “For example, we help allies transport military equipment, play a role in ceremonies and commemorations, and support full-time soldiers or local authorities (like the police) in emergencies.” So would Boots be called into action if the perpetrator of an attack – like the one that took place in Utrecht, the Netherlands, a few weeks ago – wasn't arrested soon after? “Certainly not right away, but we may be called in to relieve the full-timers if such a situation continues for a long time.”

The scenario of today's training exercise: suspected terrorists are reportedly holed up in the hangar. There could also be improvised explosive devices inside. It's an adrenaline rush, says Boots. “IEDs look pretty real. And it's very difficult to spot a trip wire, even though we do practise it.” Moments later, his colleagues come running outside. “IED! Take cover!” Boots is sent to the other side of the building to check if the people who ran out there are all at a safe distance as well. “And now we wait. If

there really was a bomb, we'd have to call the Defence Explosive Ordnance Disposal Service. They're stationed two hours away from here, in Amersfoort.”

The participants in today's exercise don't have to wait quite that long, but they do stay a while. There might still be people in the building, and its surroundings must also be monitored. “I once participated in a larger training exercise in which a group of ‘concerned civilians’ arrived, played by members of another unit. We have to learn how to deal with that, we can't just treat those people very roughly. It's quite a difficult mental switch to make.”

Another difficult question for Boots: when do you shoot? “We discuss ethical issues during the evening classes. This question often recurs. What's the correct course of action in a certain situation? We have extensive discussions about it. Sometimes it's like Problem-Based Learning in that way. The bottom line is that you don't know what you'd do in real life, when you have a split second to make a decision. That's why we do ‘skills and drills’, as we call it. We practise so often that the right reaction becomes

second nature to us.” The semi-automatic and automatic firearms they use today are loaded with blanks. “We have firearms training a few times a year. We first practise in simulators and go to the shooting range the next day.” Boots wants to stay involved in the military after completing his studies. He thinks it's a fascinating and important world, but patriotism also plays a role. “The idea of doing something useful for my fellow countrymen appeals to me.” He'd prefer to become an aviator in the Royal Netherlands Air Force, but he'd have to get laser eye surgery first. And pass the stringent selection process, of course. If he fails, he'll look for a civilian job. “Hopefully one linked to the military in some way. I'd probably stay in the Reserve Corps as well. I like staying active in addition to having a desk job, spending time outdoors.”

Cleo Freriks

Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

We are scientists, *not women in science*

Trying to promote women in science can have the opposite effect. **Katherine Bassil**, research master's student Cognitive and Clinical Neuroscience, tells in this opinion article how well-intended efforts to promote gender equality have led her to feel belittled and discriminated against.

the audience? Does a woman in the audience have a question?" I was embarrassed. This was a mockery. Giving opportunities to women in that way is absolutely not promoting gender equality. In the contrary, I felt that this act was in itself an act of discrimination and belittlement.

By trying to promote women in the workplace in academia, women are being ridiculed.

A couple of weeks later, I received an email titled "Call for female PhD & post-doc participants for a workshop on transferrable research skills". Again! Am I as a female incapable of having transferrable research skills? Do my male colleagues have innate transferrable research skills? I declined the invitation.

By trying to promote gender equality, women are being underestimated.

On another note, women in science, women doing science, etc. are some examples of current Instagram accounts aiming to promote women scientists, engineers, etc. Am I proud? Not at all. In a day where I should feel accomplished, and proud of my achievements, I feel that my community is underestimating me, and misjudging me based on my gender. And with all the historical injustices that have come with being a woman, I truly believe that this deserves the same condemnation. I do not aim to only condemn these initiatives and gestures, I aim to publicly criticise them for not succeeding in bridging the gap (even though I acknowledge their good intentions), but in further strengthening it and portraying women as incapable, weak and in need of a spotlight to shine.

It is a pity that more than forty years after the emergence of the feminist movement, it is of my opinion that still, we have not bridged the gender gap. With all the statistics and probabilities in the world, emphasising numbers and figures will not help in bridging the gap. *Treating women equally will.* And that includes organising workshops for women and men together; promoting scientists in general; and addressing an audience as a whole and not women only.

We are equally capable. We are equally intelligent. We do not need special treatment. We do need special considerations. We ask for equal respect, equal opportunities, and equal treatment.

After all we are scientists practicing science and not women in science.

Philosopher,
writer,
feminist,
political activist,
and
social theorist
Simone
de Beauvoir
once said:

**A woman isn't
born a woman.
What it is to
be a woman is
socially
constructed."**

It's been 5 years, 7 months, 21 days and 15 hours since I've started my trajectory in academia. Gender equality, a topic that is exhausting the walls of academic institutions internationally, has only been more and more evident to me in the past couple of years. But not in a way that you would expect. I have not really noticed the typical inequalities that come with being a woman in academia, and I have not experienced any typical harassment except for when I was explicitly labeled as a minority, in public, on several occasions. During my application procedures for a PhD position, I was very confident of my CV, my

skills and motivation. I knew I was capable of nailing my interviews and securing a position in a laboratory. That all changed the day I stumbled upon a section on one institute's website titled "Promoting equal opportunities". Reading through the text, I was disappointed with how they were portraying women as a minority, and how they stressed (in good will) that they give minority groups (including women) ample attention and consideration during the application process. I couldn't see this in a good light, instead I was wondering whether I was going to be selected (or not) based on my gender. What about my performance? Is my gender going to determine how likely it is for me to get a position? And why is that even relevant to my application?

Months later, I started witnessing these 'gender inequalities' more and more. On one occasion, after observing a lecture given by a scientist, the moderator of the session screamed: "Does anyone have any question? Starting with women! *silence* Women in

*Katherine Bassil, research master's student
Cognitive and Clinical Neuroscience*

Laatste aflevering: Maastrichtse onderzoekers in (post)conflictgebieden

“Ik weet niet of ze is gev ondergedoke

“In Jemen is het nooit rustig geweest”, herinnert Geraldine Beaujean, arts en directeur van SHE Collaborates, zich. In de stad Mukalla, waar een onderwijsproject liep in samenwerking met de Universiteit Maastricht, zat een Al Qaida-cel die weleens actief kon zijn. “De laatste twee keer kregen we een konvooi mee, soldaten die voor en achter ons reden als we ons verplaatsten van de universiteit naar het hotel of naar het ziekenhuis. De overheid deed er alles aan om ons te beschermen.” Maar Beaujean voelde zich eerder een schietschijf.

Tekst: Wendy Degens, foto: Loraine Bodewes

“Ik studeerde geneeskunde in Maastricht, maar van geopolitieke zaken wist ik bijna niets.” De in Limburg geboren en getogen Geraldine Beaujean (1967) regelde voor zichzelf en een studiegenootje een onderzoeksstage in een ziekenhuis in

Congo. Dat het er onrustig was, ja, dat wist ze wel, “maar het drong niet zo door. Gekleurde reisadviescodes, zoals die nu worden gegeven door het ministerie van Buitenlandse Zaken, waren er toen nog niet. De universiteit had geen beleid. En mijn ouders? Je moet je voorstellen dat er geen internet was, informatie kreeg je vooral als je zelf op zoek ging. Jaren later ben ik naar Soedan vertrokken, mijn eerste uitzending vanuit

Mundo, het instituut voor ontwikkelingssamenwerking van de Universiteit Maastricht. Ik weet nog goed dat ik een bezoek bracht aan het Tropeninstituut in Amsterdam om me in te lezen over het land. Alles was toen misschien wel avontuurlijker. Nu kun je je tot in de puntjes voorbereiden. Tegelijkertijd: je aarzelingen kunnen ook groeien door al die kennis.”

vlucht, en of überhaupt nog leeft”

Studententijdideaal

Haar ouders hadden een eigen zaak, konden nooit weg. “Ik had weinig gereisd. Een beetje interrailen met vriendinnen, meer niet. Ik was nog nooit buiten Europa geweest. Als student wilde ik het weleens testen, voelen hoe het is om een tijdje in een ontwikkelingsland te werken. Kan ik dat? Durf ik dat? Hoe gedraag ik me? In die tijd had de faculteit nog niet zo’n uitgebreide lijst van stageplekken, ik mocht alles zelf organiseren.” Met succes. Via het Vlaamse missiewerk in Congo kwam Beaujean in een ziekenhuis terecht dat de paters zelf hadden opgericht. “Dat was precies op de grens van het gebied waar nu steeds de grootste onrust is.”

Was het niet een beetje naïef, dit avontuur? “Misschien, maar die paters zaten er al twintig of dertig jaar, die waren bijna Congolees. Ze spraken de lokale taal, wisten wat er speelde, die kon ik vertrouwen. Als zij hadden gezegd ‘kom niet’, dan was ik niet gegaan.”

Ze besloot arts te worden omdat ze wilde bijdragen aan het welzijn van mensen, “maar ik realiseerde me al vrij snel dat er gebieden zijn waar ze helemaal geen artsen hebben. Ik was ervan overtuigd dat ik daar veel meer kon bijdragen. Mijn beeld is inmiddels bijgesteld hoor, maar dat was mijn studententijdideaal.”

Na haar avontuur in Congo volgde Honduras waar ze als geneeskundestudent met een lokale huisarts langs kleine gezondheidspostjes trok voor consulten. “Ik besloot dat ik niet in een ziekenhuis wilde gaan werken, wachten totdat mensen doodziek worden opgenomen. Ik wilde in een eerder stadium bijdragen.” Uiteindelijk werd dat in een véél eerder stadium: in het onderwijs op het gebied van gezondheidszorg. “Ik ben ervan overtuigd dat onderwijs de basis is van ontwikkeling, daar kan het beginnen.” Eerst vloog ze de wereld over als werknemer van Mundo, sinds 2012 als directeur van het destijds opgerichte SHE Collaborates, ingebed in de faculteit Health, Medicine and Life sciences. “Iedereen weet Maastricht te vinden vanwege de expertise in onderwijs – hoe richt je een curriculum in, wat is belangrijk bij toetsing, waarmee moet je rekening houden bij

Vijf portretten

De reisadviezenlijst van het ministerie van Buitenlandse Zaken is er niet voor niets. Landen met code rood zijn levensgevaarlijk en met code oranje wordt reizen sterk afgeraden. Toeristen zullen zich er niet laten zien. Onderzoekers daarentegen hebben andere redenen om een door een oorlog of rellen geteisterd land op te zoeken. De Universiteit Maastricht telt niet heel veel van die waaghalzen, maar ze zijn er wel. In elk geval vijf en allemaal vrouwen. Onregelmatig verschijnt portretteert Observant een van hen.

- 1 Rianne Letschert** (1976), jurist en victimoloog, rector van de Universiteit Maastricht
- 2 Eleonora Nillesen** (1975), hoogleraar public policy and development, School of Governance/UNU-Merit
- 3 Marieke Hopman** (1988), rechtsfilosoof, doet promotieonderzoek naar kinderrechten onder de werktitel *looking at law through children's eyes*
- 4 Charlotte Mueller** (1992), doet promotieonderzoek in de migratiegroep van UNU-Merit, werkt aan het project *Connecting Diaspora for Development*
- 5 Geraldine Beaujean** (1967), directeur SHE Collaborates, School of Health Professions Education FHML

probleemgestuurd onderwijs, et cetera. Het is belangrijk om maatschappelijk relevant werk te doen en ons juist in te zetten voor landen waar het niet zo eenvoudig is om aan informatie en kennis te komen.”

De lijst van landen waar ze heeft gewerkt, is lang. “Ik houd het niet meer bij.” Haar inmiddels ex-man vergezelde haar meermaals, “hij was net zo avontuurlijk”. In de jaren negentig woonde ze 2,5 jaar met haar gezin in Soedan en twee jaar in Kenia. “Toen ging ik niet op en neer zoals nu.”

Paspoort

Jemen: een land in het Midden-Oosten met code rood. De veiligheidssituatie is er zeer slecht. Beaujean kwam er veelvuldig, de laatste keer dateert van 2015, “daarna werd het te gevaarlijk”. En altijd vertrouwde ze op het oordeel van haar contactpersonen. De UM stuurde tot de komst van rector Rianne Letschert, die zelf onderzoek wil doen in Congo, niemand naar code rood landen. Mede door haar toedoen is die regel versoepeld: stafleden mogen zelf oordelen, maar promovendi moeten een gemotiveerd verzoek indienen bij het college van bestuur dat eerst nog is gezien door de decaan en de promotor. Er was altijd dreiging in Jemen, zegt Beaujean. “Je keek goed naar de veiligste vluchtroute richting Mukalla. Het was beter om over te stappen buiten Jemen dan in de hoofdstad Sana’a. En ik weet nog dat ik, al rondrijdend in een konvooi met soldaten, aan een collega vroeg of die zijn paspoort mee had. Hij: ‘Hoezo?’ Ik: ‘Dat moet je áltijd bij je hebben.’ Het kon zomaar zijn dat we rechtstreeks naar het vliegveld moesten.”

Er is haar gelukkig nooit iets overkomen. “Mijn kinderen waren nog jong, ik vond het niet makkelijk om ze achter te laten, maar door dat vertrouwen in de ontvangende partij zag ik er geen groter risico in dan in een reis naar Parijs. Misschien is het een *coping* mechanisme, maar zeker geen irreële inschatting. Anders had ik mijn gezin nooit durven achterlaten.”

In 1990 werden Noord- en Zuid-Jemen samengevoegd tot één republiek. De afgelopen vijftien jaar is het land in een neerwaartse spiraal van geweld en ellende beland. Soennieten en sjiieten zijn in conflict, terroristen van Al Qaida en Islamitische Staat proberen hun plaats te veroveren en dan zijn er nog Saoedi-Arabië en andere soennitische landen, vooral uit Afrika en het Midden-Oosten, die veelvuldig in actie komen met luchtaanvallen tegen de Houthi’s. De Verenigde Naties luidde in oktober vorig jaar de noodklok over de enorme hongersnood die er dreigde.

Moena

Via de opdrachtgever in Mukalla kwam Beaujean terecht bij het High Institute of Health Sciences (HIHS) in de Jemenitische hoofdstad Sana’a. Dat was zo’n acht jaar geleden. Het instituut leidde al jaren meer dan de helft van de Jemenitische verpleegkundigen en verloskundigen op, maar hun verpleegkundeopleiding was aan revisie toe. In 2015 viel de instelling in handen van Houthi’s; de samenwerking met de Universiteit Maastricht liep nog.

“Houthi-rebellen hadden leidinggevenden uit hun functie gezet en besloten: ‘Wij gaan die school wel even runnen.’ De decaan was op dat moment in Maleisië voor een studiereis en mocht niet meer terugkomen.” In Nederland kreeg Beaujean een e-mail van de ‘nieuwe’ decaan. “Hij schreef dat hij ‘meneer zus en zo’ was en dat alle communicatie via hem moest lopen. Moena, onze projectmanager uit Jemen, een bijzondere en leuke vrouw, werd zijn rechterhand. Onder dwang. Zij zou hem moeten informeren over de financiën. Ook van mij wilde hij weten hoeveel geld er nog was en of ik dat kon overmaken. Ik besloot helemaal niets over te maken. Daarop stuurde hij een aantal boze brieven. Ik ben opgeleid tot arts, ik had helemaal geen idee hoe ik me moest gedragen in zo’n politieke toestand. Het Nuffic, donor van dit project, vroeg ik om advies, maar zij wisten het ook niet. En toen verdween Moena. Zij had me kort daarvoor nog allerlei angstige berichten gestuurd, dat ze niet meer wist wat ze tegen die man moest zeggen. Haar broer was verdwenen onder het Houthi regime. Ze zat enorm in de stress. Ik wist niet hoe ik haar kon helpen. Ik heb nooit meer contact met haar gekregen. Ik weet niet of ze is gevlucht, ondergedoken of dat ze überhaupt nog leeft.” Het project stopte in 2016. “We hebben achter de rug van die ‘nieuwe’ decaan om de laatste activiteiten kunnen uitvoeren. Het is ons nog gelukt om met een paar docenten van de school af te spreken in Turkije en Jordanië. Hoe groot het risico was dat zij daarmee namen, weet ik niet en wil ik ook niet weten. Maar het getuigt eens te meer hoe belangrijk zij onze samenwerking vonden. Uiteindelijk heb ik een e-mail gestuurd met de mededeling dat het project was afgerond, dat er nauwelijks geld over was. Van die man heb ik nooit meer iets gehoord.”

Hoop

De missie lijkt mislukt. “Ja, dat zeggen veel mensen, en zeker, we hadden gehoopt dat het anders zou aflopen. Het instituut is niet meer wat het was, goede docenten zijn vertrokken, studenten zonder de juiste vooropleiding zijn toegelaten (omdat ze Houthi zijn), de kwaliteit is minder. Tegelijkertijd: ik heb nu opnieuw een project gefinancierd door het Nuffic, een samenwerking met die oude decaan die terug is in Jemen en er voor het Rode Kruis werkt. De studenten van destijds zijn docenten, weliswaar op een andere, veiligere universiteit in de stad Aden, maar de investering van toen is toch nog iets waard.” Voorlopig verlopen alle contacten online of fysiek in Turkije of Jordanië. “Zolang zij mogen vliegen, kunnen we elkaar ontmoeten.”

Er is hoop, benadrukt ze, “ook al kunnen we ons daar niets bij voorstellen. Wij zien afschuwelijke beelden uit een totaal kapotgeschoten land en zij hebben de energie om na te denken over onderwijs. Dit project is voor mij haast persoonlijk belangrijk, omdat ik zoveel met hen heb meegemaakt. Mijn *commitment* is groot.”

Boreale mens was zwart

De wereld wil bedre-
gen worden, schrijft
fysisch antropoloog
dr. Machteld Roede
naar aanleiding van
Baudets verwijzing
naar ons witte 'bore-
ale' verleden. Want,
zo betoogt ze, daar
klopt niets van.

Sinds 20 maart vliegt de uil van Minerva over
ons land, de term *boreaal* is een hype. Baudet
zei braaf 'noordelijk' te hebben bedoeld. Ja ja.
Tegelijk roepen over onze grote beschaving
die volgens zijn opa (zie Hans Philipsen in
Observant 28) in het australe Griekenland
begon. In de media staat boreaal nu duidelijk
voor wit, voor Arisch. Waar komen die termen
toch vandaan?
Sinds Linnaeus onze kleurrijke diversiteit

benoemde, volgden vele classificaties op basis
van uiterlijke kenmerken. Maar er kwamen
ook wilde fantasieën over mensen in mythis-
che paradijzen. Arthur de Gobineau (1816
– 1882) bedacht een uiterst beschaafde blanke
stam, de 'Arians'. (Sanskriet, Arisch, edel,) die
zich vanaf 4000 voor Christus verspreidden en
mengden met andere volken. Te veel mengen,
zoals tijdens het Romeinse Rijk plaats vond,
leidde tot de ondergang van hun cultuur, en
het oude Herenras bestond niet meer. De nog
vrij zuiver Arische Germanen toonden nog
de meeste resten van de vroegere aristocraten;
Slaven en Kelten waren al minder superieur.
De nazi-ideologie greep terug op De Gobi-
neau's blanke Nobelen, waaraan alleen nog
de Arische Germanen voldeden. Sommige
nazi's echter verkozen de term *boreaal*.
Boreaal (*borealis*, Latijn, noordelijk) kan
worden gebruikt voor de flora en fauna uit
arctische streken. Het stond echter voor

blank, blond en blauwogig bij het *Thule-
Gesellschaft* (embleem: een ronde swastika).
Hun naam was ontleend aan het mythische
Ultima Thule, een land binnen de poolcirkel,
bewoond door de Hyperboreanen. Onder
de sekteleiden - van zuiver Arisch bloed, niet
aangetast door bloed van inferieure joden
en Afrikanen - waren Rudolf Hess, Hein-
rich Himmler en Alfred Rosenberg. Ook de
Italiaanse fascistische leider Mussolini verwees
graag naar het blanke boreaal.
De term raakte in vergetelheid tot de rechts-
nationalistische Jean-Marie Le Pen begon
over *l'Europe boreale*. De huidige rechtse poli-
tiek grijpt zo weer terug naar een exclusief
door blanken bevolkte mythische wereld.
Maar Baudet sprak over 300.000 jaar evolutie,
het overwinnen van ijstijden en het vloeren
van mammoeten. Greep hij dus terug op
ons wáre verleden toen hij de boreale wereld
noemde? Of was het toch geleend uit het
uiterst rechtse gedachtegoed, hem bekend uit
de verhalen van zijn vroegere partijgenoot
Yernaz Ramautarsin en zijn gesprekspartner
in 2017 Jared Taylor, boegbeeld van de alt-
right beweging.
Mythisch of waar verleden, die witte wereld
is een *falsa lectio*, een foute interpretatie.
Volgens de geologische tijdschaal duurde het
Boreaal in Noordwest-Europa van 10.640 tot

9.220 jaar v. Chr. Het was de Midden Steen-
tijd, de tijd van de vroege jager-verzamelaars.
Hun huid, haar, en ogen waren donker getint.
De prehistorische pigmentatie is bekend door
het vergelijken van DNA-resten uit archeolo-
gische vindplaatsen over heel Europa met het
genenpakket van de huidige mens. In Afrika
beschermt een donkere pigmentatie tegen
het vele zonlicht. Ook onze voorouders, de
moderne mensen die 40.000 jaar geleden uit
Afrika Europa binnen trokken, waren volgens
de huidige terminologie zwart. Pas vanaf
7700 jaar geleden geven in Zuid-Zweden twee
genen een lichte huid en een derde gen een
lichtere huid, blond haar en blauwe ogen. Een
adaptatie aan het leven met minder zonlicht,
waar een lichtere huid een betere vitamine D
synthese mogelijk maakt. Maar in zuidelij-
ker en Oost-Europa bleven lang de donkere
genen onveranderd. Ook de eerste boeren die
zich - lang na het Boreaal - rond 5250 v. Chr
in Zuid-Limburg vestigden waren nog vrij
getint. Schermen met een paradijselijke witte
boreale wereld is dus een historische blamage.
Helaas, *mundus vult decipi*, de wereld wil
bedrogen worden.

Machteld Roede, voormalig medewerker UM,
fysisch antropoloog

SUMMER SCHOOL JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Opmerkingen
van eerdere
cursisten:

'veel meer
zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer,
veel geleerd'
'weet nu wat ik wil:
schrijven'

Wanneer:
6 tot en met 16 augustus 2018

Prijs: €800

Meer informatie:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven (tot 15 juli):
www.maastrichtuniversity.nl/education/contract/maastricht-summer-school-0

Wil je beter
leren schrijven?
Ingewikkelde
materie toegankelijk
maken voor een
breed publiek? Of
kennismaken met de
journalistiek? Kom
naar de Maastricht
Summerschool
'Journalistiek en
effectief schrijven'.

In acht sessies, verspreid over
twee weken (maandag t/m
donderdag), worden de onder-
werpen pers- en nieuwsbericht,
interview, reportage, column,
wetenschapjournalistiek en
schrijven voor een website uit-
gebreid behandeld. Deelnemers
gaan iedere dag zelf aan de slag
met het schrijven van artikelen
en krijgen in kleine groepen
feedback van professionele jour-
nalisten. Een mooie inleiding
in de journalistiek en effectief
schrijven.

In Memoriam dr. ir. Arno Muijtjens

Op 2 april is Arno Muijtjens na een ziekbed
van enkele maanden overleden. Dit bericht
heeft ons zeer geschokt. Sinds 1995 werkte
Arno als Universitair Hoofd Docent bij de
vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onder-
zoek. 39 jaar geleden -op 1 april 1980- begon
zijn universitaire carrière bij de Universiteit
Maastricht.
Arno was een van de kernspelers van de
vakgroep. Hij was een bevlogen leermees-
ter en onderzoeker. Met veel geduld heeft

hij velen van ons de fijne kneepjes van de
methodologie en statistiek bijgebracht. Vele
generaties promovendi vroegen hem om
methodologische raad. Niet alleen in Maas-
tricht, maar vanuit alle windhoeken van de
wereld vroegen onderzoekers advies bij Arno.
Hij was als methodoloog en docent ook zeer
actief in het buitenland. In 2018 stopte hij
geheel tegen zijn zin met zijn nationale en
internationale werk; hij had de pensioenge-
rechtigde leeftijd al in 2015 bereikt. Hij had

nog graag jaren door willen gaan.
Arno omarmde het leven: hij ging graag en
veelvuldig op vakantie; hij zong en speelde
gitaar in zijn eigen band; hij genoot van
eindeloze wandelingen met Ineke -zijn
vrouw- en vrienden, hij was een echt gezels-
chapsmens; en bovenal genoot hij van Ineke,
zijn (schoon)kinderen en kleinkinderen. Hij
heeft gelukkig de geboorte van zijn vierde
kleinkind nog mee kunnen maken.
We zullen Arno herinneren als een zeer des-

kundige, betrokken, warme en lieve collega.
We zijn er trots op dat we je collega mocht-
ten zijn. Arno we gaan je missen.
Zijn vrouw Ineke, (schoon) kinderen, en
kleinkinderen wensen we veel sterkte toe bij
dit verlies.

Collega's Vakgroep Onderwijsontwikkeling
en -Onderzoek

Dieren hebben emoties, maar zijn niet als mensen

Foto: Pixabay

De ernstige morele verontwaardiging van Pim Martens over de bouw van een Biomedisch Centrum (BMC), in Observant van 28 maart, behoeft nuancering, vindt gedragsbioloog Wijnand Raaijmakers. Deze faciliteit voor proefdieren en dierproeven zou in Martens' ogen in flagrante tegenspraak zijn met de wens tot duurzaamheid die hoog in het vaandel van de UM staat.

Pim Martens vindt dat de komst van het BMC onderstrept dat de UM het streven van de overheid naar proefdiervrij-onderzoek niet ondersteunt. Hij vindt dat proefdieren niet het respect krijgen dat ze verdienen omdat ze emoties hebben net als mensen. Dat dieren emoties hebben is al zeker twee decennia algemeen geaccepteerd binnen de neuro- en diergedragswetenschap. Het is alleen de vraag wat die emoties betekenen. De neurowetenschap heeft duidelijk gemaakt dat in de hersenen van zoogdieren en mensen gelijksoortige systemen voorkomen die ten grondslag liggen aan emoties. Emoties komen tot uiting in gedrag maar het is niet zondermeer duidelijk of het gedrag van een bepaald dier in een bepaalde context vergelijkbaar is met dat van een mens. Ook kan de expressie van eenzelfde emotie bij soorten verschillen en een andere functie/betekenis krijgen zoals bij sommige gezichtsuitdrukkingen. Het is dus oppassen geblazen bij het vergelijken. Zeker als het gaat om complexe emoties waarvan het nog zeer de vraag is in welke mate of vorm ze voorkomen bij dieren. Martens ziet Frans de Waal aan zijn kant staan - mens en dier hebben dezelfde emoties -, maar

hij vergeet dat De Waal het meestal heeft over primaten en zeker niet vindt dat 'alle dieren' vergelijkbaar zijn met mensen als het aankomt op subjectieve beleving van ervaringen. Er zit ook een tegenstrijdigheid in de ideeën van Pim Martens. Hij is tegen alle dierproeven maar ruim een half jaar geleden zei hij in een interview (zie Observantonline, 28-aug-2018) dat hij het liefst "honden in een MRI-scanner zou willen leggen om meer zicht te krijgen op hun hersenactiviteit". Martens wil dus het liefst zelf dierexperimenten doen! Honden, ook je eigen hond, in een scanner zetten is een dierproef, professor Pim! In zijn eigen onderzoek is Martens niet zo zeer geïnteresseerd in wat bepaalde gedragingen bij dieren kunnen betekenen (biologische functie) maar hoe mensen aankijken tegen hun huisdier. Daarvoor neemt hij enquêtes af bij baasjes met de vraag of hun hond bepaalde emoties vertoont. Hoewel hij zich bij herhaling beroept op Frans de Waal, realiseert hij zich niet dat diezelfde De Waal, zoals veel gedragsbiologen, kritisch staat tegenover vragenlijstonderzoek. (Daarover heb ik eerder met hem gesproken). Systematisch beschrijven en observeren van gedrag, de etho-

logische methode, heeft zijn voorkeur. Neem de vorig jaar gepubliceerde studie vanuit zijn groep over hoe chirurgen, en anderen, met elkaar omgaan in de operatiekamer.

Frans de Waal is niet tegen dierproeven maar zou wel willen dat meer rekening wordt gehouden met 'the animal's point of view', dus hoe het dier het ervaart. Hij had als Eugène Dubois-hoogleraar aan de UM zijn genuanceerde ideeën in een paneldiscussie willen bespreken maar dat werd hem verboden door het FHML-bestuur. Als gedragsbioloog maak ik bezwaar tegen de gemakkelijke generalisaties die Martens gebruikt. Diersoorten zijn niet hetzelfde net zomin als hun gedragingen. Gelaats- en andere lichaamsexpressies kunnen zelfs bij verwante diersoorten een verschillende functie hebben (gekregen) en het is zeer onzeker of complexe emoties die de mens bewust ervaart, ook bij dieren voorkomen.

Ik ben het eens met Martens dat er aandacht moet komen voor en onderzoek naar de belevingswereld van het proefdier; dat ontbreekt nu. Het zou goed zijn als er met de nieuwbouw een gedragsbioloog wordt aangesteld om dergelijk onderzoek te doen. Nu steeds meer bekend wordt dat ook muizen en ratten complexe sociale communicatie vertonen, is het zaak om te kijken of huisvesting, fok en experimenten meer in overeenstemming gebracht kunnen worden met de behoeften van het proefdier.

Wijnand Raaijmakers, gedragsbioloog, gepensioneerd medewerker Cognitieve Neurowetenschap

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Ik ben mijn ouders dankbaar voor... hun support. Ze hadden graag gezien dat ik dokter of ingenieur was geworden en dat ik bij ze in de buurt bleef wonen. Toch hebben ze me altijd gesteund. Ze wonen nu ongeveer twaalf jaar in Amerika, bij mijn zus in de buurt. Zij heeft inmiddels kinderen en dat vinden mijn ouders belangrijk. Mijn andere zus woont in Canada, niemand van ons is in Iran gebleven. Ik zie mijn ouders ongeveer twee keer per jaar. Soms komen ze een paar dagen langs als ze onderweg zijn naar Iran, maar soms zie ik ze maar een uurtje op het vliegveld in Amsterdam of Frankfurt. Alles is beter dan niets.

Ik ben een wereldburger. Klopt. Ik ben al in veel landen geweest en ik heb in verschillende landen gewoond. Ik ben geboren in Iran en daar ben ik tot mijn 24^e gebleven. Na mijn studie natuurkunde heb ik onderzoek gedaan in Triëst in Noord-Oost Italië. Daarna heb ik in India en Japan gewerkt in de neurowetenschap. Na een jaartje weer terug in Iran ben ik vervolgens via Tilburg en Brussel in Maastricht beland, waar ik een master heb gedaan, gepromoveerd ben en nu onderzoek doe naar depressie en verslaving.

Mijn grote voorbeeld: Mijn promotor Peter de Weert, vooral op wetenschappelijk gebied. Hij leerde me dat je niet te snel blij moet zijn met onderzoeksresultaten; je mag niet te snel iets concluderen. Je moet altijd meer experimenten doen en andere onderzoeksmogelijkheden bekijken.

Music was my first love. [Begint hard te lachen]. Helemaal niet! Ik zit bij de zaate hermenie van Maastricht. Ik speel tuba, maar ik heb geen talent voor muziek. Daar gaat het ook niet om; het gaat om het sociale aspect. Muziek is een universele taal, het brengt mensen samen. We zijn echt een vriendengroep. Er zijn mensen met hele verschillende achtergronden. Sommigen zijn heel erg 'sjeng' (Maastrichts, red.), maar ook mensen uit Groningen, een Amerikaan en er zijn mensen van vijf jaar tot 92. Op mijn werk en met mijn vriendin spreek ik Engels, maar bij de harmonie altijd Nederlands. Veel leden spreken Maastrichts tegen me en dan antwoord ik in het Nederlands. Ik kan het goed verstaan.

Wat zoek je in een partner? Sanne is slim, heel sociaal en eerlijk. Ze komt uit de Achterhoek uit een boerenfamilie. Die zijn wat eerlijker dan Maastrichtenaars. We doen heel veel samen. Ik heb haar leren kennen bij het improvisatietheater, we zitten samen bij de Maastrichtse harmonie en we dansen samen. Daarnaast staat Sanne open voor alle gekke ideeën die ik heb, zoals rare vakantielanden. Zo zijn we in 2018 naar Kirgizië geweest. Ze vindt alles goed.

Mijn favoriete vlaai: Kruisbessenvlaai. Vlaai vind ik heerlijk en ik houd heel erg van vis van de markt: haring en paling, maar ook 'streetfood' als kibbeling of een lekkerbek. Verder vind ik de Nederlandse keuken niet zo goed. Als ik iets lekkers wil eten ga ik naar Luik of Aken. Eten brengt mensen samen, net als muziek. Eten is ook een ervaring, dat mis ik in Nederland. Lunch is hier een broodje kaas. Toen ik in België woonde aten we 's middags een steak met een glas rode wijn. Dat mis ik hier.

Naam: Mehrdad Seirafi (1982, Teheran) * **In het dagelijks leven:**

neurowetenschapper * **Burgerlijke staat:** samenwonend met Sanne

* **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“
Ik speel tuba,
maar heb geen talent
voor muziek
”

Doe je iets bijzonders voor je gezondheid? Ik doe de circuit-trainingen bij UM Sports om fit te blijven. Ook ga ik een of twee keer per week squashen. We hebben een groepje van acht, negen, mensen en er zijn altijd wel drie of vier die kunnen. Voor mijn mentale gezondheid doe ik twee keer per week improvisatietheater. Daarmee train je je brein en de creativiteit. En ik doe ook nog aan swing dance: een soort dans uit Amerika. Ik kwam ermee in aanraking via het PhD-platform en ik vond het zo leuk dat ik het vaker wilde doen, maar in Maastricht was geen cursus. Met Sanne heb ik een eigen vereniging opgezet. We begonnen met een cursus per half jaar voor een klein groepje, inmiddels hebben we een vereniging van zo'n vijftig mensen.

Ik heb het mooiste vak dat er is. Het mooie aan wetenschap is dat je groot kunt dromen. Uiteindelijk moet je het terugbrengen naar iets praktisch, maar je moet met grote dromen beginnen. Ik maak nu een apparaatje dat mensen met depressie helpt. Via elektrische schokjes wordt een zenuw aan de zijkant van je gezicht gestimuleerd die connecties heeft met het gebied in je hersenen dat emoties reguleert. Wij denken dat met de juiste stimulatie mensen met depressie geholpen kunnen worden. 's Nachts tijdens het slapen moeten mensen dit op hun wang dragen.

Welk nieuws heeft je recent boos of bang gemaakt? Als je Ira-

nees bent is er elke dag wel iets om bang voor te zijn. Er zijn op dit moment grote overstromingen in Iran. Veel mensen gaan er dood. Ik heb er nog ooms, tantes, nichtjes en neefjes wonen. Ik vind mezelf meer een wereldburger; ik hou niet van het idee van nationaliteiten. Iemand uit Israël is voor mij hetzelfde als iemand uit Japan. Maar ik ben in Iran geboren, dus het doet me toch meer dan wanneer er bijvoorbeeld in India iets gebeurt. Al is dat natuurlijk net zo erg.

Mijn belangrijkste materiële bezit: Tellen foto's op mijn computer ook? Foto's van plekken waar ik ben geweest. Noorwegen, Nieuw-Zeeland, Marokko, Kirgizië. Meestal gaan we met vrienden en bijna altijd Nederlandse stijl: kamperen met een tent of camper.

Welk boek ligt er op je nachtkastje? *Cure* van Jo Marchant. In 2016 gaf zij bij SBE de Tanslezing over in hoeverre het brein het lichaam beïnvloedt. Ik ben nu bij een hoofdstuk over het placebo-effect. Vroeger vonden wetenschappers dat niet interessant, maar het is heel belangrijk omdat mensen zich echt beter voelen. Als ik het lees, ga ik nadenken over mijn eigen onderzoek. Hoe zou ik het placebo-netwerk in het brein kunnen activeren?

Yuri Meesen

Film: Shazam!

Als puber in een volwassen lijf

Still uit Shazam!

Verhaal: Het zit de 15-jarige Billy Batson (Asher Angel) niet mee. Hij is op zoek naar zijn moeder, maar wordt steeds in een nieuw pleeggezin ondergebracht. Maar dan kruist de magiër Shazam (Djimon Hounsou) zijn pad. De Magiër heeft een kampioen nodig om te strijden tegen de zeven demonen, die de hoofdzonden vertegenwoordigen. En zo wordt Billy de superheld Shazam (Zachary Levi). Zijn lichaam mag dat van een superheld zijn maar in zijn hoofd en in zijn perceptie blijft Shazam een 15-jarige puber.

Ja inderdaad, Shazam!.

- *Shazam!* is een lichtere versie van het super-

heldengere en dat was iets wat de verfilmingen van de serieuzere DC-comics, zoals *Wonder Woman* en *Superman*, wel konden gebruiken.

- Regisseur van *Shazam!* is David F. Sandberg en die had vooral furore gemaakt met horrorfilms als *Light Out* (2016) en *Annabelle: Creation* (2017). Klaarblijkelijk bevat het superheldengere hem ook. Sandberg weet de juiste verteltoon voor deze film te vinden.
- De grootste kracht van de film zit in twee dingen: het idee van een kind in een volwassen lichaam, en Billy's zoektocht naar Shazams superkrachten. Sandberg toont hier zowel ironie als respect voor zijn bronnenma-

teriaal – de strip – en slaagt erin, mede door een goede casting, een sympathieke film af te leveren.

- Een mooi eerbetoon aan Penny Marshalls *Big* (1988), waarin een puber op een ochtend wakker wordt in een volwassen lichaam. Met Tom Hanks.

Mwah.

- Feilloos is de film allesbehalve. Zo doen de overgangen tussen de lichtere en donkere passages nogal struikelend aan, waardoor de film iets onevenwichtigs krijgt.
- De boodschap dat alles om familie (bloedverwantschap of surrogaat-families) draait,

wordt iets te drammerig voor het voetlicht gebracht.

- En natuurlijk is er weer een slotconfrontatie, maar die duurt te lang en brengt werkelijk niets nieuws.

Slotoordeel: De zwakke plekken zijn overduidelijk en kun je nauwelijks over het hoofd zien, maar omdat de film zo sympathiek is, ben je als kijker geneigd om veel te vergeven.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Kasseien en witte koersbroeken

Zondag heb ik zoals elk jaar naar het verslag van de Ronde van Vlaanderen gekeken. De hoogmis van het 'Vlaming zijn'. Een nationale feestdag zonder bedacht vorstelijk en vaderlandslievend gedoe. Langs de 280 kilometers met zijn heuvels en kasseinen over weggetjes waarop nauwelijks een auto past, kan gans het volk een plekje in of buiten een feesttent vinden waarop je de helden, de klassieke *Flandriens*, voorbijrazend of langs stoempend, bijna kunt aanraken. De ronde staat bol van heldendaden, uitputting, incidenten en anekdotes. Een paar dagen maar. De volgende zondag moeten we weer op de afspraak zijn voor de Hel van het Noorden, eindigend in Roubaix, over kasseien die meer op steengroeven lijken dan op plaveisel. Nog steeds een Vlaamse wielklassieker. Tenslotte is het daar oorspronkelijk Vlaams, ik mag wel zeggen Groot-Nederlands, gebied. De Ronde van Vlaanderen is helaas niet meer wat hij is geweest. Zondag won een debuterende Italiaan uit een internationale ploeg. De jongeman ging er op de laatste beklimming vandoor. De elkaar belerende grote

mannen zagen het gevaar te laat in. Buitenlandse winnaars, Brabanders en Luxemburgers wellicht uitgezonderd, bederven het feestje. Daar blijft het niet bij. Vlaanderens Mooiste lijdt ook aan de

klimaatverandering. De hele dag mooi weer, overal bloesem, geen gekleum tot de renners langskomen. Het beste is al die prachtige klassiekers gewoon veertien dagen te vervroegen tot half februari. Dan zijn wind, modder, regen, kale bomen, koukleumen in de berm weer terug. En dan blijven de Italianen en Spanjaarden wel weg. Gelukkig was er gisteren een lichtpuntje. Twee jonge renners, beiden meermalen wereldkampioen veldrijden, deden voor het eerst mee: de Vlaming Wout van Aert en onze eigen Brabander Mathieu van der Poel. Klasbakken vanaf het begin van hun carrières. Ze maakten hun verwachtingen waar. Van der Poel werd zelfs vierde nadat hij na een akelige val een ongelofelijke inhaalrace had gereden. Toch ging zijn bewonderenswaardige debuut gepaard met een gruwelijk minpunt. Hij droeg een *witte* koersbroek. Dat is niet alleen hoogst ongepast, maar in het wielrennen ook *raar*. Eigenlijk durfde ik er niet over te schrijven. Echter, de beste wieljournalist van Nederland, Marijn de Vries, wijdde maandag in *Trouw* haar hele column

aan deze opmerkelijke nieuwlichterij. Wanneer u niet begrijpt waarom het vooral *raar* is, zo'n witte koersbroek, moet u dat bij haar nalezen.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsen Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Jaap Bos, Wammes Bos,

Alison Edwards, Hans Philippen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud Bovelandier

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltsjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl. Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltsjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

Phuong, 6 jaar, Cambodja

WIJ ZIJN WAAR KINDEREN ONS NODIG HEBBEN

Save the Children

www.savethechildren.nl

SAMEN SCOREN TEGEN KANKER

Vraag nu meer informatie aan

kwf.nl/clubs4life

CLUBS 4 LIFE

KWF KANKER BESTRIJDING

Participants needed for a risk-free perception study!

If you are **30 to 50 years old** and interested in contributing to exciting fMRI research on multisensory processing for monetary compensation (70€), please contact: carolin.brockhaus@uni-hamburg.de

Maastricht University

Want a voice in the university?

Run for election in the University or Faculty Council Elections

More info: www.maastrichtuniversity.nl/elections

UM's Next **Top Chef**

From 15 - 28 April enter your tastiest one-pan recipe for a shot at winning fantastic prizes!

M.R.K.T.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

11-04, 10.00 uur: dhr. Javier F. Aldeguer, MSc.	09-05, 10.00 uur: mw. Johanne (Joan) H.M. van Geel, MA.
11-04, 16.00 uur: mw. Mindy Vroomen, MSc.	
12-04, 10.00 uur: dhr. Alexandre J-C.M. Houzelle, MSc.	09-05, 14.00 uur: mw. Marieke J. Hopman, MA.
12-04, 12.00 uur: dhr. Mor M. Dickman, MSc.	09-05, 16.00 uur: mw. Irene F. Kramer, MSc.
12-04, 14.00 uur: dhr. Frits H.M. van Osch, MSc. (Double doctorate University of Birmingham-UM)	10-05, 10.00 uur: mw. Marie T. Ferreira Sequeda, MA.
12-04, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. A.A.N. (Sandra) Mulkens	10-05, 12.00 uur: mw.drs. Maud H.E. Jansen
17-04, 10.00 uur: dhr. Bram Duyx, MSc.	10-05, 14.00 uur: mw. Lotte M. Knapen, MSc.
17-04, 14.00 uur: mw. Alison Cathles, MSc.	10-05, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Paolo Balboni
17-04, 16.00 uur: mw. Parisa Kamali Sadeghian, MSc.	15-05, 10.00 uur: mw. Elvira C. Loibl, LL.M.
18-04, 10.00 uur: mw.drs. Frederique E.C.M. Peeters	15-05, 16.00 uur: mw. Laura W.M.E. Beckers, MSc.
18-04, 12.00 uur: dhr. Maikel J.A.M. Bakens, MSc.	16-05, 12.00 uur: mw.drs. Elisabeth (Lizzy) J.M. Driessen
18-04, 14.00 uur: mw. Thyagi T. Ponnampereuma, MPhil.	16-05, 14.00 uur: dhr.drs. Mari Elshout, MSc.
18-04, 16.00 uur: dhr. Jurgen Peerlings, MSc.	16-05, 16.00 uur: mw. Dorothea M. Kimenai, MSc.
24-04, 12.00 uur: Mr. Andreas Paulus, MSc.	17-05, 10.00 uur: mw. Maria (Marcha) C.T. Verheijen, MSc.
25-04, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Roberto Lorusso	17-05, 12.00 uur: dhr. Daniel Stinsky, MA.
26-04, 12.00 uur: dhr. Tobias Ruof, MSc.	17-05, 14.00 uur: dhr.drs. Hugo P. Sondermeijer
26-04, 14.00 uur: mw.drs. Kirsten K.B. Peetoom	17-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Coen Hemker
26-04, 16.00 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Ernst Homburg	22-05, 12.00 uur: dhr. Jeroen Deenik, MSc.
01-05, 14.00 uur: mw. Antonella Maselli, MSc.	22-05, 14.00 uur: mw. Isabel A. Pinheiro de Almeida, MSc.
01-05, 16.00 uur: dhr. Peter van Doorn, MSc.	22-05, 16.00 uur: mw. Steffie Hermans-Beijnsberger, MSc.
02-05, 14.00 uur: dhr. Andrea Raso, MSc.	23-05, 12.00 uur: dhr. Christiaan (Stan) S.C. Vermeulen, MSc.
02-05, 16.00 uur: dhr. Nazareno Braitto, MSc. Double Doctorate KU Leuven - UM	24-05, 12.00 uur: dhr. Jan Hendrik Lohmeyer, MSc.
03-05, 12.00 uur: mw. Suzanne Zwaveling, MSc.	24-05, 14.00 uur: mw. Martina Čaić, MSc.
03-05, 14.00 uur: mw. Anna Pivaty, LL.M.	24-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof.dr. M.G.J. Tilanus
03-05, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Mariolina Eliantonio	29-05, 10.00 uur: mw. Gonda F.J. Konings
08-05, 10.00 uur: dhr. Hugo Confraria, MSc.	29-05, 10.45 uur: dhr.drs. Darryl A. McGill
08-05, 14.00 uur: dhr. Robbert C. Maatman, MSc.	29-05, 12.00 uur: mw. Dorijn F.L. Hertroijs, MSc.
	29-05, 16.30 uur: Afscheidscollege van prof. dr. Harry C. Schouten

Maastricht University

Interne vacatures

- **Assistant professor** in history of information, computing and digitality at the FASoS, Department of History, 38 hours
Vacancy number: AT2019.112
- **PhD candidate**, FHML/GROW, Radiation Oncology (MAASTRO), 38 hours
Vacancy number: AT2019.113
- **PhD candidate** on the topic data science focusing on FAIR Data, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2019.114
- **Postdoctoral researcher**, "Moving Animals: A History" at the FASoS, History Department, 38 hours
Vacancy number: AT2019.115
- **Head of Centre of Expertise** of Marketing and Supply Chain Management at SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.116
- **Assistant Professor** in 'Private Law and Globalisation', FL, 38 hours
Vacancy number: AT2019.117
- **Assistant Professor** of European Law, Department International and European Law, FL, 38 hours
Vacancy number: AT2019.118
- **Assistant Professor** of European and/or Comparative Administrative Law, FL, 38 hours
Vacancy number: AT2019.119
- **Assistant Professor** in Digital Legal Studies, FL, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2019.120
- **Lecturer** in International and European Law, Department International and European Law, FL, 38 hours
Vacancy number: AT2019.121
- **Docent** Internationaal en Europees Recht, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.122

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

De eersten dit seizoen

“Nou dames, jullie zijn de eersten dit seizoen, dus leef je uit!” Met een vriendelijk gebaar wees campingbaas Robert naar de twaalf grijze pipowagens op het grasveld. “Aan het water? Of liever dichtbij het sanitair?” Hij knipoogde. Daar hoefden we niet lang over na te denken, en we liepen met z'n vieren naar *Coco Sweet* nummer 12, aan de rivier. “Je schrijft *suite* toch s-u-i-t-e?” fluisterde één van ons. De rest knikte instemmend. Ach, wat maakte het uit. We waren op vakantie!

Een paar weken geleden had onze vriendin Janna online een bod gedaan op een week-endje *glamping* in de Ardennen voor vier personen. Ze had besloten ons drieën mee te nemen. Leuk detail: wij drieën kenden elkaar nog niet. Toch zaten we al vrij snel op één lijn over de weekendindeling: eten, Belgisch bier drinken en wandelen. We moesten daarom ook even omschakelen toen we buiten aan een kaasplankje zaten en Rik en Bram van het entertainmentteam aan kwamen zetten. “Hallo dames! Jullie zijn de eersten dit seizoen! Waar hebben jullie zin in dit weekend? Een paar uurtjes kajakken op de rivier? Mountainbiken door de bossen? Of wat dachten jullie van bowlen op onze bowlingbaan?” Met gespeelde interesse namen we een flyer aan en gaven we de mannen een blikje bier. Gelukkig konden de jongens snel drinken, want toen ze hun biertje ophadden maakten ze aanstalten om te vertrekken. “Nou, jullie hebben ons nummer hè!” We zwaaiden.

De volgende dag wandelden we door de bossen. Op de beschrijving had gestaan dat we er snel bij moesten zijn, want het kon weleens druk worden. Toch was er geen hond – we waren hier zeker ook weer de eersten van het seizoen – en na twee uur kwamen we warm en voldaan terug bij de camping. Het terrein oogde nog steeds verlaten, maar het zwembad lonkte. Na de eerste duik klommen we met een schreeuw weer uit het water. Koud! De tuinman lachte hartelijk. “Ja dames! Jullie zijn de eersten dit seizoen! Dan is het water nog lang niet opgewarmd!”

De laatste dag bakten we pannenkoeken in onze pipowagen en laadden we onze spullen in de auto. Na een pitstop in Maastricht kwamen we weer aan in Amsterdam, de thuishaven voor drie van ons. Er was in geen velden of wegen een parkeerplek te bekennen, en we reden urenlang rondjes. “Tot zover de eersten van het seizoen” verzuchtten we.

Cato Boeschoten

“Is Venlo intussen een studentenstad geworden?”

Praeses Alles is Drama versus Dieuwertje Leenders (23), derdejaars psychologie, is voorzitter van studententoneelvereniging *Alles is Drama*
Aantal actieve leden: 127
Betekenis Alles is Drama: “Spreekt voor zich.”

Praeses Umami
Pietsje van der Leeuw (24), eerstejaars master *Health Food Innovation Management*, is voorzitter van *International Study Association Umami, Venlo*
Aantal actieve leden: “Bijna 80, van wie 25 echt actief.”
Betekenis Umami: “De vijfde smaak, hartig. En er zit UM in, en ami, Frans voor vriend.”

“Hé, ook een Friese naam, wat leuk! Kom je uit Friesland?” Pietsje van der Leeuw klinkt blij verrast als Dieuwertje Leenders zich voorstelt. Leenders: “Ja, mijn opa.”

Van der Leeuw lacht: “Oké, pake dus.” Want Van der Leeuw is een volbloed Friezin, uit de omgeving van Heerenveen. Inderdaad: Thialf, schaatsen in clubverband, ook wedstrijden. En toertochten op natuurijs? Mooiste wat er is toch? “Jawel, maar ook heel pittig, altijd kou en wind; ik schaats liever binnen. Maar wacht, dit moet mijn vader echt niet horen, vindt-ie niet leuk, hij is een elfstedenschaatser.” Leenders knikt bewonderend.

Van der Leeuw belandde in Venlo na een opleiding voeding en diëtetiek aan de Haagse Hogeschool. “Ik was er nog nooit geweest, ik was het liefst in Den Haag blijven wonen maar het reizen is niet te doen.”

Is Venlo intussen een studentenstad geworden?

Daar is Van der Leeuw niet eenduidig in. Eerst klinkt het: “Nee, dat zou ik niet zeggen”, later nuanceert ze: “Het is er wel, maar kleinschalig. Wij organiseren met Umami - alle masterstudenten zijn lid - activiteiten, ook samen met het hbo, een gala bijvoorbeeld. Onze campus is klein, er zijn zo'n 200 studenten, iedereen kent elkaar, het is er gezellig. In Den Haag, een grote hogeschool, ging ik met minder mensen om dan hier. Nu gaan we eten met tien man.”

Maar om er drie jaar te moeten blijven, zoals de mensen die de bachelor aan het University College Venlo volgen? “Poe, dat is lang, ik doe een tweejarige master, het laatste half jaar is een stage. Dan heb ik er wel lang genoeg gewoond, denk ik. Het is heel Limburgs, en ik vind Limburgers wel aardig maar ze kunnen ook hard zijn, nors.” Leenders: “Daar staan de Friezen toch ook om bekend?” Van der Leeuw: “Ja, maar het is toch anders. Het dialect hier is echt gek, het komt nors over.”

Leenders: “In Maastricht - ik kom uit Utrecht - had ik daar in het begin ook wel moeite mee. Dat ze in een winkel automatisch in dialect beginnen, dat vind ik absurd.”

Van der Leeuw: “In Friesland overkomt je dat niet, daar praat je Nederlands in een winkel. Wij praten alleen Fries onder familie en vrienden.”

Leenders: “Het zal wel trots zijn op waar je vandaan komt, dat snap ik ook wel weer. Maar de andere kant is, ik zit bijvoorbeeld achter de kassa in de Pathé, versta iemand niet, en dan zegt zo'n vrouw ‘o, je bent Hollands...’ Daar proef ik dan toch iets van minachting in.”

Er is nog een heet hangijzer. Leenders: “Ik vind het soms zo xenofob hier, met dat Wildersgedoe.”

Van der Leeuw: “Klopt ja. In Venlo is de PVV

de grootste, met Forum op de tweede plaats.”

Er moeten toch ook Forum-stemmers onder de studenten zijn?

Leenders: “Die zijn er zeker. En ik vind ook dat ik met ze in gesprek moet gaan, als GroenLinkse psychologiestudent zal ik maar zeggen, maar ik word er gefrustreerd van. Bij ons zit een jongen die over Thierry Baudet zegt: ‘Hij is de enige die een revolutie kan brengen’, zo zegt-ie het, haha. Maar niet elke revolutie is een goeie revolutie toch? Ik heb dan al geen zin meer om het erover te hebben. Aan de andere kant is het wel goed dat er tegenhangers zijn. En wat studenten erin aantrekt, tja, zo'n Baudet en ook Hiddema, hoe oud hij ook is, die zijn toch zelf een beetje student...”

Van der Leeuw: “De arrogantie die ze uitstralen!”

Dieuwertje, waarom wilde jij bij het toneel?

“Haha, o ja, daar moeten we het nog over hebben. Nou, ik ben wel cultureel opgevoed, naar musea en voorstellingen, maar aan toneel deed ik zelf niets, ook niet op school. Hier in Maastricht wilde ik niet per se bij een klassieke studentenvereniging, en via via ben ik toen bij Alles is Drama terechtgekomen.”

Van der Leeuw: “Ben je toen voor het eerst gaan spelen?”

Leenders: “Haha, nee, ik vind het nog steeds niet superleuk! Het gaat mij om de mensen, om het feest eromheen. Ik heb wel een semester een cursus gedaan, dat moet je niet onderschatten hoor, je moet ook tekst leren en zo, het is intensief, maar echt het toneel op, nee. De inhibitie, o sorry, de remming die je hebt, ik vind het supermoeilijk om daarmee om te gaan. Dat het je niet kan schelen als je er gek uitziet, dat er zweetplekken te zien zijn...”

Van der Leeuw: “Het lijkt me heel leuk, maar ik heb het ook nooit gedurfd.” Wat zij daarentegen wel durfde: zich na twee maanden studie al aanmelden voor het bestuur van Umami. “Ik had een vooroordeel over bestuursmensen, dat het allemaal van die haantje-de-voorste types zijn, dat ik mezelf moest pushen maar zo is het niet, ik doe het zelf niet zo. Ik ben rustig, heb overzicht en inzicht in hoe mensen zich gedragen. Je moet niet per se zeggen hoe het moet, je moet vooral luisteren.” Leenders: “Precies, dat ‘de baas zijn’ is echt een verkeerde opvatting. Mijn bestuur accepteert het gewoon niet als ik ‘mevrouw de praeses’ ga uithangen.”

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op
www.observantonline.nl
Foto: Joey Roberts

